

УДК 321.1

Я. В. Лазур

доктор юридичних наук, професор,

декан юридичного факультету

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІДНОСИН ДО ПИТАННЯ ПРО ДОСТУП ГРОМАДЯН ДО ІНФОРМАЦІЇ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Побудова в Україні правової соціальної держави і розвиток громадянського суспільства є необхідною умовою її подальшого розвитку, динамічної трансформації та входження у когорту країн цивілізованого світу. Значна роль у побудові громадянського суспільства та правової держави належить громадянам України, які використовують свої права і свободи у сфері публічного управління і можуть обмежувати державну владу, створюючи собі правовий простір, де особистість може вільно розвиватися. У той же час тільки в умовах правової соціальної держави та розвинутого громадянського суспільства можлива повноцінна реалізація колективних політичних прав і свобод, оскільки така держава та суспільство мають головний ціннісний орієнтир – права людини. Іншими словами, з одного боку, завдяки, передусім, правам і свободам народ бере участь у розбудові громадянського суспільства та правової держави, обмежує державну владу на користь громадянського суспільства, з іншого – чим вищий ступінь розвитку громадянського суспільства в конкретній державі, тим ширше в ній закріплюються та реально здійснюються зазначені права і свободи [1, с. 23].

Зараз ми маємо ситуацію, коли між теорією і практикою застосування законодавства (в контексті реалізації прав і свобод) існує суттєва різниця [2]. Для усунення такого явища необхідно вдосконалювати процедури захисту прав і свобод людини і громадянина. Такі процедури повинні бути деталізовані у галузевому законодавстві, чітко визначені, максимально спрощені і такі, що відповідають Конституції. У такому випадку буде ефективна реалізація реального втілення можливості у правову діяльність [3].

На даний час в Україні питання правового регулювання інформаційних відносин до питання про доступ громадян у сфері публічного управління визначаються низкою нормативно-правових актів, головними з яких є Конституція України, закони України «Про інформацію» [4], «Про доступ до публічної інформації» [5], «Про доступ до судових рішень», «Про звернення громадян», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади, місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», «Про використання ядерної

енергії та радіаційну безпеку», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про захист населення і територій від надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру», Кодекс України про адміністративні правопорушення.

Крім того, окремі аспекти реалізації прав і свобод громадян у сфері публічного управління були визначені в указах Президента України «Про заходи щодо забезпечення конституційних прав громадян на звернення», «Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпечення широкого доступу до цієї мережі в Україні», «Про підготовку пропозицій щодо забезпечення гласності та відкритості діяльності органів державної влади», «Про додаткові заходи щодо забезпечення реалізації громадянами конституційного права на звернення», «Про додаткові заходи щодо забезпечення відкритості у діяльності органів державної влади», «Про забезпечення умов для більш широкої участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики», «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» та ін.

Постановами Кабінету Міністрів України було затверджено Порядок проведення громадських слухань із питань використання ядерної енергії та радіаційної безпеки, Порядок оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади, Порядок проведення консультацій з громадськістю з питань формування та реалізації державної політики, Положення про громадську раду при Кабінеті Міністрів України, Типове положення про громадську раду при центральному, місцевому органі виконавчої влади. До підзаконних правових актів, які виступають нормативною базою реалізації прав і свобод громадян у сфері публічного управління, необхідно віднести також постанови Кабінету Міністрів України «Про заходи щодо подальшого забезпечення відкритості у діяльності органів виконавчої влади», «Про офіційне оприлюднення регуляторних актів, прийнятих місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади та їх посадовими особами, і внесення змін до Порядку оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади». «Про заходи щодо створення електронної системи «Електронний уряд», «Деякі

питання щодо забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики», «Питання забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики», «Про роботу центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо забезпечення відкритості у своїй діяльності, зв'язків із громадськістю та взаємодії із засобами масової інформації», «Про додаткові заходи щодо залучення громадськості до участі в управлінні державними справами».

03 листопада 2010 року Кабінет Міністрів України приймає постанову № 996 «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» [7], якою визнаються такими, що втратили чинність, постанова Кабінету Міністрів України від 26 листопада 2009 р. № 1302 «Про додаткові заходи щодо забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики», постанова Кабінету Міністрів України від 06 січня 2010 р. № 10 «Про затвердження Порядку залучення громадян до формування та реалізації державної політики» [8] і затверджується Порядок проведення консультацій з громадськістю з питань формування та реалізації державної політики. Вказана постанова була розроблена з урахуванням низки вимог, передбачених законодавством України та міжнародними правовими актами, якими закріплені права і свободи громадян у сфері публічного управління. Разом із тим багато її положень є неоднозначними та не можуть сприяти безперешкодній реалізації означених прав і свобод.

Так, п. 4 постанови Кабінету Міністрів України від 6 січня 2010 р. № 10 «Про затвердження Порядку залучення громадян до формування та реалізації державної політики» [8] визначає: «Міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади, Раді Міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським, районним, районним у м. м. Києві та Севастополі державним адміністраціям вжити заходів для проведення протягом трьох місяців із дня набрання чинності цією постановою установчих зборів за участю інститутів громадянського суспільства для утворення громадських рад при центральних і місцевих органах виконавчої влади та забезпечити їх функціонування; до утворення зазначених рад забезпечити функціонування громадських рад, утворених до набрання чинності цією постановою; відповідно до законодавства забезпечити врахування позиції професійних спілок та їх об'єднань, організацій роботодавців під час прийняття рішень із питань, що стосуються формування та реалізації соціально-економічної політики і регулювання соціально-трудових відносин». Не зрозуміло, чому серед усіх суб'єктів громадянського суспільства, до яких п. 7 Порядку залучення громадян до формування та реалізації

державної політики відносяться громадські, релігійні, благодійні організації, професійні спілки та їх об'єднання, творчі спілки, асоціації, організації роботодавців, недержавні засоби масової інформації та інші невідприємницькі товариства і установи, легалізовані відповідно до законодавства України, акцентується увага лише на співпраці з громадськими радами, професійними спілками та їх об'єднаннями та організаціями роботодавців. Коло суб'єктів громадянського суспільства (в указаній постанові не точно названі «інститути громадянського суспільства») є значно ширшим, отже, виділення незначної частини з них із зобов'язанням органів виконавчої влади співпрацювати саме з ними уявляється нам дискримінаційним.

Заслуговує на увагу також термінологія, вжита у визначенні «інститутів громадянського суспільства»: громадські, релігійні, благодійні організації, професійні спілки та їх об'єднання, творчі спілки, асоціації, організації роботодавців, недержавні засоби масової інформації та інші невідприємницькі товариства і установи, легалізовані відповідно до законодавства України. Одразу ж виникає питання: хто саме належить до невідприємницьких товариств і установ? Чи буде такою, наприклад, асоціація виробників у певній галузі економічних відносин? З одного боку, такі асоціації, яких в Україні існує декілька сотень, об'єднують представників підприємницьких структур. Наприклад, на ринку інформаційних послуг діють: асоціація ІТ-дистриб'юторів, інтернет-асоціація України, асоціація підприємств інформаційних технологій України, існують громадські організації – асоціація підприємств торгівлі, громадського харчування, харчової промисловості та підприємництва, Всеукраїнська громадська організація «Спілка кооператорів та підприємців України» і навіть Всеукраїнська громадська організація «Асоціація грибовиробників України». Всі вони об'єднують підприємців, що прямо вказано в їх уставах, однак одночасно є громадськими організаціями. Отже, п. 7 Порядку залучення громадян до формування та реалізації державної політики, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06 січня 2010 р. № 10 [8], виключає таких суб'єктів із числа «інститутів громадянського суспільства».

І, нарешті, незрозумілим є виключення з кола «інститутів громадянського суспільства» такої категорії, як громадяни. Якщо звернутися, наприклад, до положень ратифікованої Україною Орхуської конвенції, то можна перекоонатися, що відповідно до п. 4 ст. 2 «громадськість» означає одну або більше фізичних чи юридичних осіб, їхні об'єднання, організації або групи, які діють згідно з національним законодавством або практикою. Таким чином, постанова Кабінету Міністрів Укра-

їни від 6 січня 2010 р. № 10 «Про затвердження Порядку залучення громадян до формування та реалізації державної політики» [8] необґрунтовано звужує коло суб'єктів, залучених до формування та реалізації державної політики.

Відповідно до положень п. 12 Порядку залучення громадян до формування та реалізації державної політики, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06 січня 2010 р. № 10, в обов'язковому порядку проводяться консультації з громадськістю у формі публічного громадського обговорення щодо:

- проектів нормативно-правових актів, що мають важливе суспільне значення і стосуються конституційних прав, свобод, інтересів і обов'язків громадян, а також актів, якими передбачається надання пільг чи встановлення обмежень для суб'єктів господарювання та інститутів громадянського суспільства, здійснення повноважень місцевого самоврядування, делегованих органам виконавчої влади відповідними радами;

- проектів регуляторних актів;

- проектів державних і регіональних програм економічного, соціального і культурного розвитку, рішень стосовно стану їх виконання;

- звітів головних розпорядників бюджетних коштів про їх витрачання за минулий рік.

Як можна побачити, перелік сфер нормотворчої діяльності, для яких в обов'язковому порядку проводяться консультації з громадськістю у формі публічного громадського обговорення, наповнений оціночними поняттями на кшталт «важливе суспільне значення», що не може не створювати складнощі у правозастовчій практиці, дозволяючи суб'єктам владних повноважень довільно приймати рішення про те, має чи не має певний документ важливе суспільне значення. Втім, у п. 7 вказаного Порядку міститься положення, відповідно до якого у разі, коли пропозиція щодо проведення консультацій з громадськістю з одного питання надійшла не менше ніж від трьох інститутів громадянського суспільства, які діють на відповідній території, такі консультації проводяться обов'язково. Однак знову-таки не визначена форма такої пропозиції – усна, письмова, подана у певний термін, відповідно до певного порядку, що викликає закономірні побоювання щодо реалізації означених положень.

Порядок залучення громадян до формування та реалізації державної політики, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 06 січня 2010 р. № 10 [8], передбачає також, що органи виконавчої влади щороку складають орієнтовний план проведення консультацій з громадськістю (далі – орієнтовний план) із урахуванням основних завдань, визначених Програмою діяльності Кабінету Міністрів України, Державною програмою економічного і соціального розвитку України,

планом законопроектних робіт та іншими документами, а також результатів проведення попередніх консультацій з громадськістю. Орієнтовний план складається з урахуванням пропозицій громадських рад, утворених при міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, Раді Міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських, районних, районних у м. м. Києві та Севастополі державних адміністраціях (далі – громадська рада). Орієнтовний план затверджується до початку року, оприлюднюється на офіційному веб-сайті органу виконавчої влади та в інший прийнятний спосіб. Незважаючи на те, що вказана постанова вступила в силу 11 листопада 2010 року, станом на лютий 2011 року аналіз інформації, розміщеної на офіційних веб-сайтах органів державної влади засвідчив, що лише декілька державних органів оприлюднили такі плани. Ні Міністерство внутрішніх справ України, ні Міністерство освіти і науки України, ні Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, як і переважна більшість інших державних органів орієнтовних планів проведення консультацій з громадськістю не оприлюднили.

На нашу думку, однією з причин такого нехтування приписами Порядку залучення громадян до формування та реалізації державної політики є відсутність нормативно встановленої відповідальності за порушення прав та свобод громадян у вказаній сфері. З огляду на це, окрім усунення визнаних нами вище недоліків, притаманних вказаному правовому акту, необхідно і встановлення адміністративної та дисциплінарної відповідальності за порушення його вимог.

Сьогоднішній етап розвитку української державності в цілому характеризується масштабною законопроектною роботою, наслідками якої вже стали прийняття Податкового і нової редакції Бюджетного кодексу України, законів України «Про соціальний діалог в Україні», «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» та низку інших правових актів, які суттєво змінили регулювання інформаційних відносин у певних сферах.

Серед таких законів у контексті нашого дослідження варто зупинити увагу на Законі України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів (щодо забезпечення доступу до публічної інформації)», яким Закон України «Про інформацію» викладено у новій редакції. Як зазначалося у пояснювальній записці з обґрунтуванням необхідності прийняття цього правового акту його метою є покращення правового регулювання доступу до інформації, чіткого дотримання статей 32 та 34 Конституції України [9] в частині забезпечення доступу до інформації, свободи думки і слова, права кожного на вільне вираження своїх

поглядів і переконань, а також удосконалення правового поля для провадження журналістської діяльності.

Слід зазначити, що цей закон містить значну кількість колізійних положень і прогалин, не відповідає принципу юридичної визначеності та не визначає чіткий механізм реалізації права доступу громадян до інформації, що не кореспондується з Рішенням Конституційного Суду України від 30 жовтня 1997 року № 5-зп, яке передбачає, що законодавство України про інформацію не приведено у відповідність до європейських стандартів, що призводить до неоднозначного застосування судами та іншими органами державної влади України зафіксованих у ньому положень. Так, зокрема, ним змінено поняття «інформація» порівняно із попередньою редакцією Закону України «Про інформацію» та визначено, що інформацією є лише відомості, які «можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді». Таке визначення вкрай ускладнить його правозастосування у цивільно-правових відносинах, де інформація є нематеріальним благом (глава 15 Цивільного кодексу України) і не зводиться до матеріального (фізичного) об'єкта, на якому вона зафіксована. Наприклад, при реалізації права на захист честі та гідності фізичної особи, а також ділової репутації фізичної або юридичної особи.

Концептуальною новелою вказаного закону порівняно із попередньою редакцією Закону України «Про інформацію» є визначення предмета суспільного інтересу, тобто інформації, яка є суспільно необхідною (ст. 29). До неї віднесено, зокрема, «інформацію, яка забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; інформацію, яка свідчить про можливість порушення прав людини; інформацію про інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо». Зазначене, на нашу думку, викладене в редакції, яка потребує додаткового законодавчого регулювання шляхом визначення складових цього поняття, які наведені як оціночні. При цьому відповідно до частини третьої статті 30 закону суб'єкти інформаційних відносин (фізичні та юридичні особи, об'єднання громадян та суб'єкти владних повноважень) звільнятимуться від відповідальності за розголошення інформації з обмеженим доступом, якщо суд встановить, що ця інформація є суспільно необхідною. Інакше кажучи, інститут звільнення від відповідальності прямо пов'язується з наявністю суспільного інтересу, предмет якого фактично не визначений законом. Це не відповідає вимогам Конституції України про обов'язок посадових осіб діяти лише на підставі в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією (частина друга статті 19) [9] та законами України.

Крім того, запропоноване в абзаці 5 частини першої ст. 1 закону визначення суб'єкта владних повноважень у частині здійснення органами державної влади та органами місцевого самоврядування своїх «владних управлінських функцій на основі законодавства» не узгоджується із частиною другою статті 19 Конституції України, відповідно до якої органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [9]. Крім цього, згідно із зазначеним положенням до суб'єктів владних повноважень віднесено ще й інших суб'єктів, правовий статус яких у законі не визначено. Слід зауважити, що відповідно до статті 6 Основного Закону України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Конституцією України межах і відповідно до законів України [9].

Визначені у розділі III закону положення щодо акредитації журналістів, працівників засобів масової інформації (ст. 26) виходять за межі предмета правового регулювання цього закону. Зазначені положення потребують внесення змін до спеціальних законів України (Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», Закону України «Про інформаційні агентства», Закону України «Про телебачення і радіомовлення»).

Крім того, загальні правила акредитації журналістів, працівників засобів масової інформації викладені суперечливо. Так, за частиною першою суб'єкт владних повноважень може здійснювати акредитацію, а за частиною другою в акредитації не може бути відмовлено у разі подання всіх передбачених документів. Частина сьома (з посиланням на шосту) містить виключний перелік неправомірних діянь як підстав позбавлення акредитації – порушення правил внутрішнього трудового розпорядку, перешкоджання діяльності службових та посадових осіб, що прямо суперечить Кримінальному кодексу України в частині визначення судом покарання у вигляді позбавлення права займатися певною діяльністю.

Варто відзначити, що важливу роль у правовому регулюванні інформаційних відносин до питання доступу громадян до інформації у сфері публічного управління відіграє Закон України «Про доступ до публічної інформації».

Вказаним законом чітко надано поняття публічної інформації «відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством,

або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим законом», та як наслідок визначено розпорядників інформації.

Відповідно до ст. 13 вказаного закону розпорядником інформації є не тільки суб'єкт владних повноважень. До такої категорії відносяться юридичні особи, що фінансуються з Державного, місцевих бюджетів, бюджету Автономної Республіки Крим – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів; особи, якщо вони виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг – стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків; суб'єкти господарювання, які займають домінуюче становище на ринку або наділені спеціальними чи виключними правами, або є природними монополіями – стосовно інформації щодо умов постачання товарів, послуг та цін на них.

Законом передбачено як пасивну участь громадян у доступі до інформації, що реалізується шляхом доступу до оприлюдненої інформації, так і активну участь, передбачену розділом IV закону, право громадян на запит на інформацію.

Згідно з законом запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні.

Однак, на практиці у громадян виникають складнощі з визначенням справжнього розпорядника інформації, так як не завжди правильно встановлений орган публічної влади розпоряджається запитованою інформацією.

Висновок. На підставі викладено можна зробити висновок про те, що нормативно-правова база, яка регулює інформаційні відносини у сфері публічного управління, потребує суттєвого вдосконалення. Таке удосконалення, на нашу думку, має здійснюватися за такими напрямками. По-перше, як свідчить наведений вище аналіз законодавства у досліджуваній сфері, загальним для більшості розглянутих правових актів недоліком є нечіткість термінології, існування суперечностей з іншими правовими документами та недостатня визначеність правового механізму реалізації правових приписів. З огляду на це слід провести узгодження термінології, що використовується у законах України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про доступ до судових рішень», «Про звернення громадян», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади, місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», «Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про захист населення і територій

від надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру», Кодекс України про адміністративні правопорушення; ліквідувати суперечності між означеними правовими актами та чітко визначити правовий механізм їх реалізації.

По-друге, законодавчі та підзаконні правові акти у досліджуваній сфері, а також проекти нових законів мають бути приведені у відповідність із міжнародними правовими актами, враховані кращі надбання так званих держав сталої демократії, досвід демократичного будівництва, який є значно більшим, ніж у нашої молоді держави.

По-третє, вдосконалення нормативно-правових актів, які регулюють забезпечення інформаційних прав і свобод громадян у сфері публічного управління, потребує вироблення діючого механізму юридичної відповідальності за порушення означених прав і свобод.

Література

1. Козлов В.І. Роль і значення колективних політичних прав громадян України в побудові громадянського суспільства і правової держави / В.І. Козлов // Проблеми законності: респ. міжвідом. наук. зб. / відп. ред. В.Я. Тацій. – Х. : Нац. юрид. акад. України. – 2007. – Вип. 92. – С. 22–28.
2. Климович О.В. Право прав людини як *Juscogens* сучасного міжнародного права / О.В. Климович // Право України. – 2008. – № 1. – С. 30–34.
3. Писарев В.А. Забезпечення прав людини в сучасних умовах / В.А. Писарев // Забезпечення прав і свобод людини в діяльності органів внутрішніх справ України / Частина перша // Зб. наук. статей. – Чернівці: Рута, 2006. – С. 70–74.
4. Про інформацію [Текст]: Закон України: офіц. текст // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 650.
5. Про доступ до публічної інформації [Текст]: Закон України: офіц. текст // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 32. – С. 1 491 – Ст. 314.
6. Про доступ до публічної інформації [Текст]: Закон України: офіц. текст // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 15. – С. 585. – Ст. 128.
7. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики [Текст]: постанова Кабінету Міністрів України від 3 листопада 2010 р. № 996 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 84.
8. Про затвердження Порядку залучення громадян до формування та реалізації державної політики [Текст]: постанова Кабінету Міністрів України від 6 січня 2010 р. № 10 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 1. – Ст. 28.
9. Конституція України: [Текст]: офіц. текст // Відомості Верховної Ради України – 1996. – № 30. – Ст. 141.
10. Пронченко О.С. Роль засобів масової інформації у процесах демократизації влади / О.С. Пронченко // Сучасна українська політика. Політики і політологи про неї. – Київ; Миколаїв. – 2007. – Вип. 11. – С. 265–275.
11. Левченко К.Б. Проблемні питання реалізації права громадян на доступ до інформації (на прикладі МВС України) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://umdpl.info/index.php?id=1246864157>.
12. Дика Ю.В. Поняття правових обмежень права на екологічну інформацію / Ю.В. Дика // Часопис Київського університету права. – 2007. – № 4. – С. 167–171.

Анотація

Лазур Я. В. Правове регулювання інформаційних відносин до питання про доступ громадян до інформації у сфері публічного управління. – Стаття.

У науковій статті розглядається актуальне питання, яке полягає в правовому регулюванні інформаційних відносин до питання про доступ громадян до інформації у сфері публічного управління.

Ключові слова: правове регулювання, інформаційні відносини, доступ громадян, інформація, публічне управління.

Аннотация

Лазур Я. В. Правовое регулирование информационных отношений к вопросу о доступе граждан к информации в сфере публичного управления. – Статья.

В научной статье рассматривается актуальный вопрос, который заключается в правовом регулировании информационных отношений к вопросу о доступе граждан к информации в сфере публичного управления.

Ключевые слова: правовое регулирование, информационные отношения, доступ граждан, информация, публичное управление.

Summary

Lazur Ya. V. Legal regulation of information relations to issue of access to information in public administration. – Article.

In this scientific article topical issue which is legal regulation of information relations to issue of access to information in public administration.

Key words: legal regulation of information relations, public access, information, public administration.